

Schön készítményei tetszettek, de meg van említhető, hogy árai túl csigázva.

A dísz- és apróművészek kiállításán szintén előkelő helyre jutott. Christen, Orthner, Hauszner és Streicher remek munkái dícső elismeréssel jutottak. Hetzlaranyozó, a zsidór művészen pedig Drazdovszky Stansits, Walzer, a könyvkötés és papírművészen Kucharszky, Schalten, Ritter, a hímzők közül Szabóné, Kucharszky, mint kártyafestő Unger Mátyás, a kefékötők közül Pakrócz József, továbbá Frey János és Köcsis szarművészek, Angerer keztűműves, Hermann vattakészítő produktumai szintén megvannak dícsérve.

A bőr- és szőrműipar terén a timárság köréből Schnell Antal készítményei, a szígyártók közül Fuchs és Dörfer szerszámai, a szőcsök közül Szalay és Mihály szőnyegek, kelmék, továbbá Nyikos és Lacza eszmadia remekbe készült eszmadia, Schramm és Hermann vargasteremberek topánjai sem nélkülözik az elismerést.

A bútorepítőiparban az asztalosoknak jut az első hely. Hinár, Baranyai, Strausz asztalosok bitorai nagyon megnyerték a bírálók tetszését. A kárpitosok közül Melha, Leimgrubner és Janatta, a faragóművészek közül külön fejezetben méltatják Birkenmayer mester munkáit, a bútorepítőiparban dícsértehet jutottak a mérföldi parasztszok és oklevéllel lettek kitüntetve, az építési rajzban pedig Drescher Ferenc külön méltatásban részesült.

A hangszerészeten Skopáll zongorakészítő két zongorája dícsértehet jutott.

A mű és díjbírók véleménye alapján a kiállító iparosok közül kitüntetésben részesültek a következők:

Arany érdempénzt nyertek: Kucharszky Antal, könyvkötő és papírművész, Lakács Kármelita-tér, Király-utca szegletén, Wiedner Patric műtálcás, Kálvária-utcaiban.

Ezüst érdem pénzt nyertek: Christen Antal, arany- és ezüstműves. — Szigetben, Fuchs Antal, szígyártó. — Fehérvári-utcaiban, Hoffmann és Leuschner, posztgyárosok. — A gyárban, Liezenmayer Ferenc, gyógyszerész és cukorgyáros. — Király-utcaiban, Link Mihály, kalmár és gyáros. — A főpiacon, Meinert József, bédógos. — Bécsi-utcaiban, Müller József, puskműves. — Kármelita-utcaiban, Stádel Károly, gépész. — Városház-utcaiban, Székelyi Károly, órási. — Fehérvári-utcaiban, Zergényi Endre, szabo. — Kovács-utcaiban.

Bronz érdem pénzt nyertek: Angerer Károly, keztűműves. — Bécsi-utcaiban, Drazdovszky Károly, gombkötő. — Kovács-utcaiban, Hauszner Gusztáv, arany- és ezüstműves. — Fehérvári-

utcaiban. — Hiesz és Pfändler, takácsok. — Szigetben, Hinár János, asztalos. — Fehérvári-utcaiban, Orthner Márton, arany- és ezüstműves. — Bécsi-utcaiban, Schwarz Antal, posztos. — Majorekban, Streicher János, arany- és ezüstműves. — Ujvárosban, Szalay Dávid, szűcs. — Torony-utcaiban, Wallner János, kötélgyártó. — Duna-utcaiban.

Dicsérő oklevelet nyertek: Adler Ferenc, kalapos. — Megyeház-utcaiban, Baranyay Ferenc, asztalos. — Bástya-utcaiban, Birkenmayer János, szobrász és aranyozó. — Fehérvári-utcaiban, Dörfler Ernő, szígyártó. — Bécsi-utcaiban, Lovárdy Ferenc, szabo. — Torony-utcaiban, Melha, kárpitos. — Városház-utcaiban, Mérföldi parasztszok, Pakrócz József, kefékötő. — Kovács-utcaiban, Schatten Ferenc, könyvkötő. — Király-utcaiban, Schön Antal, cukrász. — Bécsi-utcaiban, Strausz János, asztalos. — Torony-utcaiban, Unger Mátyás, kártya készítő. — Bástya-utcaiban.

Méltányló megemlítést nyertek: Dietrich Ferenc, takács. — Ujvárosban, Frey János, fésűs. — Csillag-utcaiban, Hermann József, vattagyáros. — Megyeház-utcaiban, Köcsis József, fésűs. — Apát-utcaiban, Nyikos Béla, eszmadia. — Bástya-utcaiban, Schäffer Jakab, szíjnyomtató. — Kármelita-tér, Schnell Antal, timár. — Szigetben, Schramm Eduard, varga. — Bástya-utcaiban, Skopáll József, hangszerész. — Torony-utcaiban.

A mű és díjbírók bizottmány jelentését a következőleg fejezi be:

Alólirottak bevégezvén a bírálati foglalkozást, ismétlik még egyszer, miként Győrnek 1846-diki iparműkiállítására bármily hosszam élendő jövődjöket is kellemes emlékezéssel fogja derítgetni. S megvannak győződve, miként hazánk műiparának egykori történetirője, még a késő korban is méltánylásra fog fakadni magat is, és dícsértehet fog fakasztani korának nemzedékénél is, azon iparos eszközlesekért, mik műiparunk fejlődése első hajnalán is oly szép fényképet voltak képesek letüköztetni, minő a győri kiállítás volt!

Erre a kitüntető elismerésre hátravághat esztendő után is büszkék lehetnek Győr város iparosai.

Választási értekezlet. A városi képviselő-választások ügyében szombat este 7 órakor a nádorvárosi kerületben, a Marschall-féle vendéglőben értekezletet tartanak. — Győrszigetben vasárnap délután 5 órakor Fleischmann vendéglőjében György Károly dr. beszámolót tart, mely után értekezlet lesz.

A mostoha város.

Ujváros rész fejlesztése. — Mi kellene a forgalom emeléséhez?

Mikor Győr városa még ugynevezett kulcsos város volt, vagyis kőfallal körül kerített, tehát elzárt város: Ujváros már akkor is mostoha gyermek volt, mert hiszen ezt nem lehetett elzárni az ellenség elől és így az ellenség prédája lón. Szerencsén ki is fosztották a Rábca mentét, de ennek dacára megmaradt jó módú, polgári város-részek.

A modern idő eltüntette a várfalakat, megnyitott az eddig elzárt város és Győr rohamosan szétterült a belváros pompásan kifejlődött. De most meg ujváros lett zárt városrész. Nem kőfallal zárták ugyan be, hanem a nemtörődömség, a közöny zárta el a forgalomtól. Megmaradt továbbra is mostoha gyermeknek és bár nem volt néma gyermek, senki sem értette a szavát. Eleget zuglódott ott, de csak nem indult meg a fejlődés.

Pedig olyan egyszerű a megoldás. Tessék, ide adjuk a kulcsot, amely nyitja a zárt! Tessék a vasutvonalat Ujváros számára hozzáférhetővé tenni, tessék Ujvárosban vasuti megállót, vasuti raktárakat létesíteni!

Furcsa helyzet is van Győrött! Ujváros a fuvarosok — talyigások — szűkebb hazája, de azért a fuvaros reggel 5 órakor végig kocog az egész belvárosban, mert hiszen ott vannak a gabona és egyéb magazinok, ott a vasuti raktárak. A szigeti gyárak felől is közelebb esnek Ujváros felé a vasut, de azért a benzín-óriás naponként többször végig szagosítja a finnyás belvárost, agyon gyilkolja a hidakat, hogy eljuthasson a raktárakhoz.

Ujváros határában terem a sok áldott buza, de ezt megint be kell hűrcolni, mert a kereskedelem Ujváros számára nem rendezkedett be.

A belvárosiaknak lakás kellene, ámde az nincs, de van helyette repce és egyéb magazin olyan helyen, hol minden talpalattnyi hely aranyat ér s 3 emeletes bérpalota állhatna.

Ujvárosban raktárak kellenének, az megint csak nincs, de majdnem értéktelen fundus s egyéb föld, az van, s szinte kiabál, hogy építsék be raktárakkal.

Szóval itt mindenkinek más van, mint a mire szüksége lenne és ezért ez sincs, az sincs, se itt, se ott! Nincs élet Ujvárosban, zuglódna a civisek, hogy Ujváros most is mostoha gyermek.

Képviselők! Ujvárosi képviselő urak! Jó lenne egy kicsit erről gondolkodni, hátha együttesen lehetne a dolgokon változtatni. Nem gondolják?

Egy benszülött.

ja, Jack, csak azt az egyet sajnálom, hogy maga író. Másépek egész rendes gondolkodása lenne.

A férfi csak nagyobb szünet után választott. — Hát azt sajnálja bennem, hogy író vagyok... Az baj. Pedig azt hittem...

— De én szeretem azt a maga írásait. Mindig elolvasom. De megvallom, sokkal büszkébb vagyok akkor magára, ha valami versenyen az első díjat viszi... De ugy hallom, jönnek már a többiek... Halló! Ide!

A társaság megelégtelte a sétat és elhatározta, hogy bemennek a hotel tánctermébe.

— Jön maga is, Jack?

— Én majd csak később.

Egyedül akart maradni. Mikor a zajgó csoport elment és utolsó szavuk nesztét is elnyelte a csend, fellélekzett, elhajította cigarettáját, és átadta magát egészen az éjszaka hangulatának.

Valami végtelen, évezredek szomorúság borongott mindenben. Beleette magát a lelkébe. A Sphinx többnek látszott most közönséges kőszobornál. Élt. Érezni lehetett, hogy aki megalkotta, annak a lelkéből, annak a gondolkodó agyából elrejtett magába valami élő sugárzást. Galbraith nem nézte értelmetlenül, többé. A Sphinx elmondta a titkát. Le lehetett olvasni a kopott, óriási vonal arcáról.

Az őr hazament. Irni kezdett. Tele volt a lelke. A nyelve muzsikás, lobogó tüzzel tolyt a

tolláról. Láz lüktetett a vérében. Minden este kiment, egyedül. Az emberek kerültre. Mindenkiről elfelejtkezett. Időt is nagyritkán látta. Mámorosan, grönnyörtől szédülten járta éjjelenként a végtelen pusztákat.

Egy este vacsora után íróasztalára fekvé dolgozott. Egy szállodai szolga levelet hozott. Ida írta neki, hogy jöjjön, fontos beszéde volna vele. Galbraith azonnal elszaladt.

Ida magányosan volt szobájában. Mosolyogva várta a férfit.

— Mi az, mért hívatott? Nem akarok gorbánál látszani, de tudhatja, nagyon el vagyok foglaltva. Azért vagyok oly keveset magával.

— Éppen ez az, amit meg akarnék beszélni. Ezért hívatam. Egy idő óta a szokottnál is jobban elhanyagol. És egészen betegnek látszik. Az emberek rólunk beszélnek. Egészen megváltozott. Én értem a maga komoly ambícióit, de nem szeretem, ha az emberek a gunyos nyelvükre vesznek.

— Rossz kedélyben van ma, Ida.

— Igaz is! Én nem tudom, olyan furcsa széleylei vannak. Nem táncol. Sohincs jó kedve. A mulatságokra mindig a végén érkezik. Éngedi, hogy mások udvaroljanak nekem. Tegnap is Sir George Grayson megkérte a kezemet. — Ida hangja büszkén csengett. — George tudta, hogy mi el vagyunk jegyezve, de azt hitte, szakítottunk...

— Pedig Sir George valóságos Croesus... Hát nézze, Ida, mondja meg, ha jobban szeretné a székítást...

— Nem... nem azt akarom... De kérem, próbálja meg, legyen megint a régi, bolondos fiú. A maga érdekében kérem. Ne tegye magát betegg...

A férfi felállt. Mélyet lélekzett.

— Édes Idám, én ugyanis nem sokára elmegyek innét. De ha maga akarja: rögtön. Az éjjel megírom az utolsó fejezetet, aztán ne aggassa magát többé az én állapotom. Remélem, jó fiú az a Sir George. S akkor boldogok lesznek.

Ida hangja remegett.

— Nem, nem akarom, hogy elmenjen!

De a férfi már kiment az ajtón. Egyenesen a kocsijába ült és kihajtatott a Sphinxhez. Az éjjelt ottkűn akarta még rötneni, hogy reggelre megírhasa »A Sphinx talánya« címe könyve végső fejezetét. Az utolsó kilométert magányosan gyalogolta el, sárga sivatagi homokon, homályos világzu holdfény mellett.

A nagyszerű kőszobor ott állt előtte. Egy ideig némán nézte magas alakját, aztán monoton hangon beszélni kezdett hozzá:

»Sphinx, a te telked vezette eddig is a tollamat. A lelkem úgy összetörpült a lábaid előtt, mint egy csepp víz a szomjas homokon. Éjjeleket és éjjeleket könyörögtem hozzád, hogy lágyuljon meg

Strausz Jenő

angol uri divatkülönlegességek üzlete
Baross-ut 30. GYŐR. Baross-ut 30.
Telefon (Interurban) 555.

(A milánói kiállításon arany éremmel kitüntetve.)

Az őszi idényre megérkeztek az angol átmenet-kabátjaim, sport felöltőim P. & C. Habig, Borsallno, Pelikán és Gyulirs, Pichler kalapok, Amerikai és Lichmann-cipők. Bőr- és Lavala-kabátok stb. stb.

gy Nagy vásárlók várta digitális szobor-árakla